d o m podľa platných predpisov o vymáhaní poplatkov, peňažitých pokut a iných súm, o správne zaplatenie ktorých súd sa má starať z úradu. Platia tedy na vymáhanie trestných trov zo štátnej pokladnice vopred vyplatených predpisy §§ 112 a 113 jednacieho poriadku, stanoveného vládnym nariadením zo dňa 3. mája 1924 č. 99 Sb. z. a n. Ani podľa starých ani podľa nových predpisov nemalo, resp. nemá ministerstvo spravedlnosti obor pôsobnosti na výmaz alebo odpustenie trestných trov, pravoplatným rozsudkom vyhlásených za vymáhateľné. Súdna tabula v Bratislave vo svojom rozhodnutí zo dňa 1. októbra 1925 vyslovila len to, že uvedené opatrenie patrí na cestu administratívnu. Tento výrok je zrejme založený na § 11 zák. čl. XLIII:1890 a na § 16 uvodzovacieho nariadenia č. 21815/1891 I. M. Z tohoto výroku celkom bezzákladne uzatváral obvinený vo svojich podaniach, že súdna tabula vyslovila, že učiniť uvedené opatrenie patrí do oboru pôsobnosti ministerstva spravedlnosti. Neľze žiadať odpustenie pravoplatným rozsudkom určených trestných trov ani cestou milosti, lebo podľa § 119 tr. zák., ktorý nebol zmenený §om 103 ústavnej listiny, milosť udelená prezidentom republiky nemá za následok preminutie nákladov pokračovania a sporu. Preto obvinený bezzákladne a neužitočne podal žiadosť ministerstvu spravedlnosti o odpustenie trestných trov, hoci vedel, že ministerstvo nevyhovelo jeho predošlej podobnej žiadosti. Taktiež bezzákladné a neužitočné boly ďalšie žiadosti obvineného adresované súdom preto, aby spisy boly predostreté ministerstvu spravedlnosti. Podaním bezzákladných a neužitočných žiadostí a sťažností v dobe od 26. júla 1926 do 26. júla 1928 dopustil sa obvinený disciplinárneho previnenia podľa bodu a) § 69 adv. zák. Trestnosť tohoto disciplinárneho previnenia sa nepremlčala, lebo dvojročná lehota premlčacia bola prerušená disciplinárnym oznámením zo dňa 26. j ú l a 1928, ďalej opatrením disciplinárneho súdu zo dňa 3. augusta 1928. Konečne hľadiac k tomu, že previnenie tesne súvisí s disciplinárnym previnením obvineného spáchaným proti ministerstvu spravedlnosti a prezidentovi súdnej tabule v Bratislave, bolo premlčanie pretrhnuté opatreniami disciplinárneho súdu učinenými proti obvinenému dňa 18. januára 1929, 11. novembra 1930 a 30. januára 1932. Preto mýlil sa súd prvej stolice, keď oslobodil obvineného od tejto časti obžaloby. Najvyšší súd tedy vyhovel odvolaniu verejného obžalobcu a za vinného uznal obvineného aj disciplinárnym previnením podľa bodu a) § 69 adv. zák. Pri výmere trestu za priťažujúcu okolnosť považoval najvyšší súd, že obvinený sa previnil vo viac smeroch. Ako poľahčujúca okolnosť však prichádza do úvahy, že pri podávaní horeoznačených neužitočných podaní viedla obvineného snaha pomôcť svojím klientom, ďalej, že jeho vytýkaná činnosť vzťahovala sa na také zákony a nariadenia, ktorými sa advokát vo svojej praxi zaobera len výnimečne.

Čís. 177 dis.

Nijak sa neprevinil disciplinárne advokát, ktorý prijal od koncesovaného inkasačného podniku poverenie k súdnemu vymáhaniu inkasač-

nej provízie, prislúchajúcej podniku proti klientovi za činnosť vykonanú v rámci koncesie.

(Rozh. zo dňa 23. októbra 1933, Ds III 39/33.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. J. F. následkom odvolania, podaného obvineným proti rozsudku disciplinárneho súdu advokátskej komory zo dňa 22. apríla 1933 po preskúmaní spisov vyniesol tento rozsudok: Najvyšší súd jako súd disciplinárny pre veci advokátov zrušuje rozsudok disciplinárneho súdu prvej stolice a sprosťuje obvineného Dr. J. F. obžaloby pre disciplinárne previnenie podľa bodu b) § 68 adv. zák.

D ô v o d y:

Proti rozsudku disciplinárneho súdu prvej stolice podal obvinený odvolanie preto, že mylne bol uznaný vinným z disciplinárneho previnenia podľa bodu b) § 68 adv. zák., lebo neporušil adv. zákon, keď zastupoval koncesovanú firmu »G.«, inkasnú kanceláriu v R. cieľom súdneho vymáhania jej vlastnej pohľadávky proti A. K., ktorá pohľadávka nesmerovala na eludovanie práv advokátov. Súd prvej stolice preto má za to, že sa obvinený dopustil disciplinárneho previnenia podľa bodu b) § 68 adv. zák., lebo sa vraj podujal vymáhať požiadavku inkasačného podniku za inkasačnú províziu, tedy zastupoval vraj takú stránku, účinkovanie ktorej v tomto smere spadá pod § 16 zák. čl. LIV: 1912. Tento právny názor súdu prvej stolice nemá však opory ani v zistených skutočnostiach, ani vo spisoch. Nie je sporné, že pohľadávka, pri vymáhaní ktorej obvinený zastupoval inkasačný podnik, bola vlastná pohľadávka tohoto podniku, ktorým on uplatňoval proti svojmu údajnému klientovi inkasačnú províziu. Zo spisov neplynie, že táto provízia bola by sa vzťahovala na takú činnosť podniku, ktorou tento bol by chcel nejakým spôsobom pred súdom uplatňovať pohľadávku svojho komitenta. Uplatňovaním rečenej pohľadávky inkasačný podnik neprekročil svoju koncesiu na mimosúdne inkaso pohľadávok svojich poverovateľov, preto neľze ustáliť, že v tomto prípade podnik prevádzal pokútne pisárstvo a že obvinený pomáhal inkasačnému podniku pri zákonom nedovolenej činnosti. O tom, či mal podnik oprávnenú pohľadávku alebo nie, mal rozhodovať civilný súd a neplynie zo zistených skutočností, že obvinený bol by býval presvedčený, že účelom žiadosti o vydanie platobného príkazu bolo mariť právo iných. Mylný je tedy aj názor súdu prvej stolice, že obvinený porušil § 47 adv. zák. Preto mýlil sa súd prvej stolice, keď obvineného za vinného uznal podľa obžaloby. Bolo tedy treba oslobodiť obvineného. Súd prvej stolice zistil aj to, že platobný príkaz, ako aj exemplár platobného príkazu vyhotovený bol mimo kancelárie obvineného advokáta, tedy asi v kancelárii »G.« a tu aj s razítkom advokátskym, aj napodobňovaným podpisom advokátovým sa narábalo bez dozoru obvineného advokáta, ale s jeho všeobecným súhlasom. Tento čin však nie je totožný s činom, ktorý je v tejto veci základom obžaloby; na tento čin obžaloba sa nevzťahovala, preto obžalovaný pre uvedený čin odsúdený byť nemôže.